

Boris Jukić

Monsieur Proust

Odlomek iz daljše zgodbe

To je bilo pravzaprav daleč tega, daleč nazaj. Ker je vlak ravnokar odpeljal, tako da je on, še preden je odpeljal vlak, pograbil samokolnico za ročke in jo odpeljal. O, la, je rekel vase in odhlačal.

Najraje imam Prousta, veste, monsieur? je govorila.

On je pogledal skozi tista očala z odebeljenimi stekli, za stekli je bilo komajda kaj nasmeška. S fino krettnjo je odložil krožnik s solato na mizo, eno roko je imel na hrbtu.

Ta ženskica je obedovala pozno, menda je bila zadnja. Tretjič je že bila ponovila o tistih Proustovih mislih češ, *kakšne misli, kakšne misli*. On je samo pobrundaval in odgovarjal, *Oh, oui, oui. Oui, oui, madame*. In jo gledal in čakal, z roko ob žepu, z belim prtičkom čez drugo roko, zbiral misli in se smehljal, flaubertovski brki so zajčje nagajivo migali. Očitno se mu je nekaj zdelo smešno, ker se je muzal.

Zanimiv človek ste, veste? je rekla in dvignila glavo. *Mhm, na nekoga me spominjate ... nna nekega Francoza, je kimala. Pa lepo govorite francosko ... veste ... Naučite me*, je govorila in medtem položila roko na rob mize, *naučite me, da jo bom, smrt, boljše razumel, potem se je bom manj bal*, je govorila in ga gledala. Potem je dodala: *A ni to čudovita misel, gospod ... monsieur serveur?*

Pardon, madame, ampak jaz je ne razumem, je menil, ker res ni razumel.

Ja, ga je preslišala, to sem prebrala danes zjutraj, veste ... Nekaj odrešujočega je ... mhm, v tej misli.

Ja, razumem, je pomigal z brki á la Flaubert. Všeč mu je bila njena neposrednost, pa zaupljivost v odkritem pogledu modrih oči, opazil je tudi marmorno gladke prsi, tudi te so mu bile všeč, čeprav jih ni bilo veliko videti, pa ljuba mu je bila francoščina, iz brbljivih ust te ženskice še posebej, malce pritisnjene sicer, ampak, no, kdo pa ni malce takole? ... In jo je zato muzajoče gledal v iskreče se biserčke, ob katere se je spotikal jeziček, da je tudi njemu večkrat zastala misel ob posameznih stavkih in je tu pa tam mimogrede spustil pogled na njena razkrita stegna. No, a je bil ta pogled vedno nehoten.

Ampak dobro. Ona je to videla, pa kaj?

*Na marsikaj ga je pravzaprav vse skupaj spominjalo, z jezikom vred. Nekaj mu je ravnokar prišlo na misel, ona pa spet o tem, kako je bil monsieur Proust res en pisatelj, ki ga ni lahko razumeti. *Mais ...*, je vtaknila vilice z rakcem med zobe in nadaljevala, *poznam ulice ... in hiše, kjer je gospod Proust stanoval ... Obiskala sem jih ... v Hamelinovi ulici, pa tisto stanovanje na Haumssmannovem bulvarju. Vem, kje je ..., kje je živel zadnjih osem let s Celeste, njemu tako drago ... mhm, prelestno gospodinjo ..., se je namuznila. Veste, ona mu je pomagala iskati izgubljeni čas, hm ... Prekrasna ženska je bila. Pa kako visoko starost je doživela!**

Mais oui, je prikimal z eno roko na riti in se skoraj nespoznavno priklonil. To pa tudi nekaj pomeni, mar ne?

Kje pa vi živite? ga je nenadoma povprašala.

*On se je spet muzal in zmigoval brke levo in desno in potem rekel: *Z vlakom se je treba peljati tja, madame.**

In tako. On je zvozil opeko na ploščo, jo zložil, nažagal štiriindvajset železnih palic fi dvanajst na tri metre in pol in si potem rekel: Zdaj je čas, da naročim les.

Umil si je roke, oblekel črno poročno obleko s prekratnimi hlačnicami – to je imel za ven in v njej je tudi šel na njen pogreb –, da je bilo iznad čevljev videti gležnje v temno rjavih nogavicah, brez vzorca kakopak.

Moral je torej naročiti les.

Počasi je stopal v breg, vedel je, da ni tako blizu in da je treba čez hrib v drugo dolino. Ko se je cesta odcepila v zložno pot, ki se je potem začela spet spuščati, je padel v silovit dežni naliv, ki ga je spremljal dve uri, on je

pomigoval z brki in momljal, da mu dežnik v takem tako ne bi pomagal. Pri Zalokarju je odločno potrkal na duri, da je bilo slišati notri v hišo, z gladko polizanih las mu je kapljalo, obleka se mu je lepila na telo.

Ja, porka duš! A nisi mogel počakat, kaj? ga je pozdravil gospodar. *Pejt noter, da se pogreješ,* ga je potiskal in trepljal po ramenu, in medpotoma: *Si prišel naročit les, a ne?* On pa se je smehljal.

Sedi, boš enega zdrknil, da se pogreješ, posušil se tako ne boš, je rekel gospodar.

Hmja, je momljal on in hudomušno migal z brki.

Zgodilo pa se je potem takole. Ko je čez dva tedna dobil les, bila je že tema, ampak on ga je še naprej nosil in vlekel na ploščo – glavno lego mu je pomagal nesti nekdo, ki je odhajal na zadnji vlak – tja do polnoči, dokler ni vseh zvlekel tja gor.

Drugega dne, popoldan po šihitu, je z zvezkom v roki hodil po plošči in meril robove betonske plošče, dolžine sten, širine odprtin, nastavljal leseno letev v višino zaradi ne vem česa, posebej so ga zanimale odprtine oken, ki so kazale proti zahodu ...

Bila je tema, on pa je rekel: *Več svetlobe je kakor včeraj.* Takrat je zapiskal zadnji dnevni vlak in veselo pljusnil v tunel.

On se je premaknil k tistemu oknu, telo je upognil nazaj, kot bi v tej svetlobi res nekaj videl, in je dobil na čelo debelo kapljo dežja, potem še dva krepka trka, ki sta naredila tum, tum, za njima tum, tum, tum, pa še dva zelo blizu skupaj, trije, štiri, pet, šest ... in je bil tako v hipu moker do kosti.

Evo, toliko o dežju, ki se je pojavil nenadoma, da se bolj nenadoma ne bi mogel, on pa je sprl in stisnil zvezek k telesu, skozi migajoče brke je momljal: *Pa kar po lesu, kar po lesu ...*

Nekaj časa je stal tam, pred tem zloženim lesom, dokler ga ni streslo, ker ga je začelo zebsti.

Oddrsal je po lesenem privozu, v travi se je ustavil, presenečen stopicljaj in si ogledoval vodo, ki mu je segala do gležnjev.

Ježes, ja, je menil skozi brke, koliko vode! Nekaj časa je stal tam in ponavljal: *Koliko vode!* Ker kaj takega pa res še ni bil doživel. *Pa še dežuje,* je dodal. *Kaj še ni dosti?*

Ah, grem brat Huxleyja, se je potem na koncu odločil in odčofotal na cesto.

No, tako. Ko je čez sedem dni racaje stopil na peron, ga je vprašal odpravnik vlakov: *Ja, kje si pa bil, da te nič ni?*

V špitalu, je odgovoril v mimohodu. Pljučnica, veš.

Vidiš, si je govoril, taki ljudje so tu ... Zanima jih, kako da me nič ni. Ker so me pogrešali ... Ker ... to je moj kraj in me imajo za svojega. Menda ja.

Mater, stari, tu boš imel pa res fino, mu je rekel sin, potem ko mu je on razkazal, kje bo ta veliki prostor, kakšna svetloba bo in od kod – od stranskih in strešnih oken, nebeška svetloba bo, a vidiš? – , kje bo pomivalno korito, štedilnik, kje bo lahko bral, kje spal in poslušal dež, če bo deževalo, miza da bo tu, kmečka, velika, lesena, masivna, kot cesar da bo pri taki mizi. A si predstavljaš kmečko mizo?

Si predstavljaš? ga je spraševal in gledal naokrog po betonski plošči. Ričet bo dišal po celi hiši, a? Ne bo tak kakor od matere, ampak bo ričet.

Mater, stari, tu boš imel pa res fino, je rekel sin.

No, in tako je sina pospremil na postajo.

Ko je vlak odpeljal, je pomahal in oddrsal od železniške postaje spet na cesto.

Ko je tako racal proti domu, je v travi ob cesti slišal tihi mucji mijavk. Ustavil se je, ker je bil ta mijavk podoben otroškemu cmihanju in je pomislil, da bi se pravzaprav prav lahko zgodilo, da bi kdo pozabil, dobro, no, ali bog ne daj, odvrigel otročka tja ob cesto kot v kaki biblijski zgodbi in odšel, ne da bi pustil sporočilo ali kaj takega.

Zato je nekaj časa stal ob cesti, muzal s košatimi brki in gledal v smer, iz katere je prihajal mijavkast glasek. Potem je upognil telo, sklonil glavo in nejeverno odkimaval. *Aha, mlada muca je, je menil, samo muc je.*

Jaz moram it brat Huxleyja, je rekel in se dvignil.

Sveti Kacijan, tam, kjer se je ženil sin, ga ni prepričal, ker se je razpelo dotikalo neba in pogled Marije ni bil njen. Ampak o tem kdaj drugič. Pri Sveti Ani je bilo drugače, povsem drugače.

Pri Sveti Ani je sédel na tretji sedež, ob prehodu, v drugo vrsto od zadaj, roke je sklenil na naslonu pred sabo in dvignil pogled. Muzal se je, videlo se je na brkih ...

Na kamnita tla je spustil veliko kravjo torbo, ki jo je prinesel iz tujske legije. Spomnil se je še razpoke med kamnoma – ta razpoka ga je čakala,

pa je bila vmes Alžirija –, tu je vedno stal materin voziček, od tod jo je oče po stopnicah odnesel na rokah.

Bilo je tiho, zato je previdno stopil čez prag cerkve, ki se je imenovala po sveti Ani. Kot miška, ki se pogrezne v moko, je vstopil. Za hip je obstal, slišal je šepetljiv žlobuder, nekdo je nekemu nekaj pripovedoval.

Tam spredaj sta bila poleg nekega svetnika križ in podoba svetnice, na mizi sta sveči razsvetljevali bosi stopali, ki sta pošev sproščeno štrleli v nebo, svetloba sveč se je poigravala s sencami med prsti, ki so bili kljub temu jasni, čisti, kot izrisani. Iznad svetlo modre bombažne halje, ki je prekrivala ramena, trebuh in kolena, je v zrak silil kamniti nos, ki nikoli poprej ni bil tako velik.

Ustnice je približal ušesnim zavojčkom, ker ji bo govoril v uho, samo ona naj sliši. Tanki dolgi lasje so snežili mimo njenega nosa in ustnic čez rob, on ji je položil roke ob telo.

Sem ti rekel, da pride? ji je govoril.

Potem je obrnil glavo in vprašal nekoga zadaj: *Si slišal, kaj sem ji rekel? Pravim ji, kako jo bom peljal na kucelj svete Ane.* Pri tem se je smehljaj, kot bi kako ušpičil. *Tako sva mu rekla, kucelj svete Ane.*

In je pomolčal. *Tam sva se prvič srečala, ko se je sprehajala s prijateljico Pavlino. Snel sem kapo in se jima priklonil, veš. Njej se je zdelo to imenitno in se je smejala. Tak lep nasmeh je imela.*

Spet se je sklonil k njenemu ušesu. *Pomisli, je rekel in prislonil lice k čelu, takrat se mi je zdelo greh, da bi te poljubil ... kar tam. Pa sem te poljubil, a?*

Poljubil je mrzlo čelo. *No, vidiš?* je mrmral z globokim basom. *A sem ti pravil, da bo prišel? A?*

Slišal je bil namreč, da je nekdo prestopil cerkveni prag. Potem pa spet, kot bi ne hotel, da bi ga še kdo slišal, je sam pri sebi žebrel: *Ker je bila ta mrha nečimrna, samoljubna ... samovšečna, ampak ... ljubka, tam na Sveti Ani, in vabljiva ... Razvajena je bila, če pomislim, ampak je bila ... moja razvajenka.*

Posloviti se bo treba, je zaslišal od zadaj. Fant mu je položil roko na ramo.

No, je rekel on, kaj češ? Nekje se ustavi.

Potem je sedel zraven fanta v drugo vrsto, levo od prehoda, z rokami v naročju. Priprl je oči. *Bog, naredi tako, da bo prav, a?* je izrekel v mislih in ... prav tako v mislih umolknil in se začel muzati in migati z brki à la Flaubert. Kdo bi pomislil, da mu je blodilo po glavi tisto *tiho gor, tiho dol.*

Obrnil se je in v muzajoče brke rekel: *Tiho dol, tiho gor.* Od zgoraj se je takrat oglasil tesar: *Ne čenčarimo, fantje, gremo gor.*

On je oddrsal na ploščo, tesar je zahteval nekakšno vrv. *Vrzi tisto vrv, je zakričal. Zagrabi, ti na tvojem koncu, tam, ja, vidva potiskata. Ajde! Gremo! Hooo-ruk! Stisni, stisni! Bo šlo, bo šlo! Oo-la! ... Zdaj pa oba gor, ajde.*

So se ti pa dobro namočili, so stokali in si oddihali. Tesar pa jim ni dal dihati. Gremo, fantje! Zdaj špirovce, ajde! Sem! Gor, da jih nabijem. Mater, so se ti pa res namočili.

Dan se je začel nagibati, delavci so skakali, se dvigali, dvigovali in tesarju podajali panele, kjer jih je Mirko Drekonja z eno roko dvigal v nebo, jih polagal enega poleg drugega, iz usnjene malhe ob boku jemal ogromne žeblje in jih nabijal na glavne lege. *Ajmo, fantje!* je kričal, *kmalu bo noč ...*

Zvečer ni bilo o dežju ne duha ne sluha, nebo je bilo čisto. On je stal pod opazeno streho, si v mislih slikal strešna okna, opeka na zahodni strani je že pordela (tako je videl) od zahajajočega sonca, zadišalo je po pogrevanem ričetu na kaminu, podrezal je v kamin, odprl okno, da se prezračí, in mu je vreščljivo ščebljanje napolnilo uho in obarvalo podobo v glavi ... Ko je pogledal v nebo, je videl Andromedo, ki se je pomikala proti robu strehe. Ali pa je bil to Zmaj, tega se takrat ni mogel z gotovostjo spomniti.

In tako, pod brki, se mu je zmehčal nasmeh v nekaj lepega. In tudi mrmral je v brke podobne misli, *No, no, to bo pa nekaj lepega.*

Kdo je ta Gregor? je vprašal, spet se je muzal. *A je to tisti minister? Ker ne poznam drugega Gregorja. In ti? Kdo si pa ti?*

Jaz sem Gregor.

Dobro, pa ja ne tisti?

Kateri?

Tisti iz tiste zgodbe ...

Ne, ne, jaz sem en drug.

Aha, hvala bogu. In? ... Praviš, da je v načrtu ...

V urbanističnem načrtu je. V načrtu je razširjena cesta, ki gre mimo vrat, tik ob vratih, zadaj pa je stanovanjsko naselje. Kakor sem rekel. Saj sem vam povedal.

No, in tam?

Tam ...? Kje tam?

V tistem naselju.

Ja ... tam vam dajo dve stanovanji ..., dve štirisobni stanovanji. A ni to dovolj?

In tako, on je vsem trem ponudil roko in jih potisnil na cesto. Potem se je obrnil in s tisto hlačasto hojo odhlačal mimo njih.

Vedno je kje kak Gregor! je govoril v čevlje.

Tisti pobič je bil ravnokar nalil v skledico mleka, lonček je stisnil k prsim in pobožal malo mucu, slišati je bilo prijeten in pritajen mljack, mljack.

Potem pa, ko so tesarji odšli, je on brcnil v skledico. Ustavil se je in pomislil, ali je ne bi pravzaprav odnesel nekam drugam, kjer ne bo v napoto, to skledico.

Pobič je vstal, v zadregi, muc je pogledal v prihuljeni mačji preži zveri in jo tiho ucvrl. Fant je rekel: *Se vas boji, veste ...* Malo je pomencal in jo tudi sam urezal za njo.

On je muzal z brki levo in desno, za nekaj časa jih je tudi obdržal v eni legi, ampak je na koncu rekel samo: *Mhm.*

Prečil je kamniti prag in se povzpел po strmih lesenih stopnicah, na podestu pred vrati je ležala rjava ovojnica, ki je bila malo debelejša.

Stopil je v kuhinjo, slekel jopič, ga odvrigel na stol, strgal pri strani ovojnico in sedel, da bi bral; notri so bili trije listi, na koncu njegovo ime in črta za podpis. Potem je še enkrat prebral.

Hecno, je mrmral, nobenega sončnega zahoda ni tu, nobenih ptičev ...

Odvrigel je liste na mizo.

Naslonil se je nazaj, povlekel je knjigo k sebi, očala je zabodel v svojega Huxleyja in z nosom zabrodil po besedah. Bral je in z ustnicami muzaje sledil besedilu: *Ni pomembno, kako se počutim. Počutki nimajo ničesar opraviti z objektivnimi dejstvi.*

Potem je preskočil vrstico.

Znanost je racionalizacija čutnih zaznav. Zakaj pripisujemo eni vrsti psiholoških intuicij znanstveno vrednost, vsem drugim pa jo odrekamo? Neposredna intuicija ...

In tako, spustil je glavo v pregib knjige in sprl veke, miza se je zatresla, od zunaj je zaslišal, da je zagrmelo, in se je malodane stresla cela hiša, vedel je, da je to res, ker je spodaj Dorina zavreščala. Pa se zaradi tega ni predramil, čeprav so se bliski odslikavali po stenah in se je ob grmenju zdelo, da se hiša podira.

Čez eno uro je začelo deževati.

Čez dva tedna je oblekel poročno obleko, ki jo je nosil, ko je vzel Ano z Griča, in oddrsal na vlak.

Poroka je bila v cerkvi svetega Kacijana. Ženila sta se sin in Marija; nihče mu ni povedal, čigava Marija je to. Ko je prestopil prag cerkve, je vtaknil roko v žep suknjiča in se razgledal. Tam je bilo razpelo svetega Kacijana, ki se je malodane dotikalo cerkvenega stropa, levo prazna okna, desno tudi. Oddihnil se je in mirno sedel in čakal.

Sedel je ob prehodu. Tu, v tej cerkvi mu ni bilo domače, sveti Kacijan ga ni prepričal. Nekako ... ga ni prepričal. Pri Sveti Ani je bilo drugače.

Ko je spet stopil na plano, si je pozorno ogledal drevo sredi planje, malo stran od Svetega Kacijana. Potegnil je roko iz žepa suknjiča in počepnil, sin je hodil za njim. Ko se je ustavil, mu je sin položil roko na ramo.

Tu si misliva narediti gnezdo, je rekel sin, *ker morajo imeti mladiči gnezdo. A ni tako?* je dodal.

On je pomuzal z brki in rekel: *Ti, ta hrast gledam. To je pa res hrast. Tak lep, mlad hrast. A vidiš? To je nekaj, kar ni kar tako.*

In tako. Zvečer se je peljal z vlakom, brke in oči mu je vleklo skupaj, v neko pričakovanje. V mislih si je nalival mleko v lonček, da si ga pogreje, v ušesih mu je predel mucji mijavk.

Ko je prišel domov, je poiskal skodelico, dvignil jo je k nosu, s prsti je počistil rob in dno; počasi je v mehkem curku stočil vanjo mleko in nesel lonček tja v travo, kakor je bil videl mulca, da dela.

Pocmokal je, da bi privabil mucu. Vstal je, muca je ležala med zaplata-ma snega v travi, na varni razdalji. Nekaj časa je stal, eno dlan je imel pod brado, s prstancem desne je gladil obrv in tako je stal, migal z brki in ... počasi odšel. *Kaj naj bi drugega?* si je rekel.

Očitno mu je prišlo v misel nekaj smešnega, ker se je muzal, mogoče spet tisti *tiho gor, tiho dol*.

Dlan je naslonil na opečnato steno in jo obdržal na opeki. Počasi je razmaknil brke, z jezikom levo in desno, se muzal in se smehljaj in vse to. Tako je bilo videti.

Ne vem, ali je to prav ... da te imam rad. Saj to je nemarno, pravzaprav, je rekel v opeko ... ali opeki. *In kaj je v tem slabega?* si je dodajal in potegnil z dlanjo po opeki, *mon chéri, a?* Ljudje podirajo drevesa, ljudi pobijajo in ... koliko je vsega tega ... letala klatijo z neba ... Pa zajce koljejo. Pomisli, srce, zajce koljejo in drevesa podirajo ...

Potem je opeko, ki ji je govoril, poljubil. Bilo je počasi, muzaje, ampak z občutkom.

Tudi sklonil se je počasi, da je zagrabil macolo, silovito in nenadoma, ker zakaj bi se človek jezil. Ker vse je tako. V primerjavi s pogledom na večerno sonce skozi zahodno okno in vonjem po pogretem ričetu? Kaj se ti zdi? Nič ni to v primerjavi s tem.

In tako. Ob prvem zamahu mu je opeka odločno odtolkla železni bet, da ga je sunilo v prsi. Moral ga je spustiti in poklekniti, glava mu je padla na prsi, hrbet se mu je uleknil, roke so pristale v tleh. Tako je odpočival, kar dolgo.

Kako je lahko opeka tako odločna in neusmiljena! Brez najmanjšega občutka! je gledal ko bedak in si ni upal dihati. Skozi debela stekla je zrl v rdeče koščke na tleh kot tele v zeleno vime.

Frans, dobro, pa šta ti radiš ovdje? U ovo doba noći? je zadonel glas po prazenem prostoru. Starejši vodnik je stal nad njim, se sklanjal, skušal je uganiti, kaj bere. *François, pa jel ti šta čuješ?*

On pa je samo dvignil roko na komolec, z razširjenimi prsti, pomigal kot v neki nejeveri, ker je bil prav zdaj tam, kjer se nekaj končuje, kjer samo bog ve, koliko krvi je bilo treba plačati za to, kjer se prav zdaj neki fantast, graditelj zvija v svoji lupini, iz ust bljuva jezik in grgra in se v tem trenutku sesiplje, vrti z očmi v neko avro in se potem zloži po tleh.

Tako je to, je rekel in stresel z glavo, da odžene podobno. Razpoko moraš narediti, je potem žebiral v goste brke.

No, dobro, je rekel, mogoče pa ročaj počī. In se je spustil na kolena, poprijel za trden ročaj, počasi vstal, dvignil kladivo do pasu, si popravil očala, se upognil, zavrtel težo železnega beta ...

Vendar je opeka ostala, železo je zatolklo nazaj v prsi, pod brado, da mu je zmanjkalo zraka in tal pod nogami, da je klecnil na tla, kolena so ga zbolela. Vendar je samo otresel z glavo, ker je vedel, da se tako človek znebi bolečine.

Dolgo po tem se je s pomočjo rok dvignil v poklek, se naslonil na stegna, buljil v steno in v tisto opeko, zožil je oči ...

Aha! Póka je v njej, ... v tej moji opeki je póka, je govoril in še naprej ožil oči. *V moji ljubici,* je dodal ozarjen, *je póka.* Muzal se je. Obrnil je glavo, počasi odložil očala na tla, na gol grobi beton, se spustil na vse štiri ko pes, pomagal si je z rokami, in je vstal. *Dajmo zdaj gor. Tiho gor, tiho dol,* je momljaj. *Tiho gor, tiho dol ...*

Ta tiho gor in tiho dol, to je bilo takrat, že zdavnaj, ko se je še vozil z vlakom in so potniki okrog njega trosili same take. Eno je spustil tisti iz gornje vasi, ko so ga spraševali, kako on to, kako pravzaprav onadva to, že dva meseca in pol ne govoriga, kakor pravi, kako pa tisto? Kaj pa tisto? Pa, človek božji, ne moreš dva meseca spat na suho. In on kratko: *Tiho gor, tiho dol.* No, in to mu je ostalo in mu pogosto privabljal nasmeš na usta.

In tako, udaril je še dvakrat, trikrat in v opeki je zazijala odprtina, videl je skoznjo.

In tako. Ura je bila enajsta zvečer, šlo je torej na polnoč, ko sem sestopil. To je bil zadnji vlak, na tej postaji se je ustavil zaradi mene. Hladno je bilo in globoko sem grezil po prhastem snegu.

Ampak dobro, ne bom razlagal, človek včasih po nepotrebem izgublja energijo. Prišel sem k staremu prijatelju na obisk. Nekaj mi ni dalo miru, slaba vest ali kaj jaz vem. Dolgo se že nisva videla.

Vedel sem, da je zame hiša vedno odprta. Odprl sem hišna vrata spodaj in potovalko spustil na tla za vrati, čez poke med kamni, pogledal sem gor, nad stopniščem je svetila luč.

Bil sem pač nekdo, ki hoče pozdraviti gospodarja in poklepetati s prijateljem. Vem, kako je živeti sam.

Hoj! sem zaklical, a kuhaš puding?

Notri je bil hlad, gotovo nekaj dni ni bilo zakurjeno.

Sedel je za mizo s hrbtom obrnjen proti vratom, glavo je imel na mizi, kot bi se nečemu smejal in jo je zato naslonil na roke. Kontrapunkt Aldousa Huxleyja je bil odprt na dvesto devetnajsti strani druge knjige.

... vsa zamotana, zapletena sestava njegove snovi se bo razpustila ... nekaj ... ogljika, nekaj litrov vode, nekoliko apna ... bo nekaj teh snovi vse, kar je ostalo od želje Everarda Webleyja, da bi vladal, in od njegove ljubezni do Elinor ... sabljanja in spretnega jahanja, od tistega mehkega močnega glasu in smehljaja ... in od njegovega znanja ruskega ... – ah, ne ruskega, francoskega – jezika ...

Kmalu je imel končati branje zanimive knjige. Še nekaj strani mu je ostalo do tistega *zakaj takih je nebeško kraljestvo*. Ali pa ni bilo potrebno, ker tudi stekel, ki so se bila zatolkla v papir, očitno ni več potreboval. Ustnice pa je imel sploščene v črkah ko prepognjeno palačinko, kot bi se bil poljubljal z njimi, kot bi hotel samo malo zadremati na tisti strani. Malo nina nana, bi se reklo.

Dvignil sem levo roko, ki je visela ob telesu. Prvič v življenju sem začutil, kaj je mrtva teža. Zdaj mi je bilo to v hipu jasno. Pogledal sem mimo mize, tam je ležal muc in me gledal, mršav kot kak potepuški pes, poleg prazne skledice za vodo.

In tako. Mucku sem nalil vodo in ga pobožal. Potunkal sem prste v vodo in mu umil krmežljave oči.